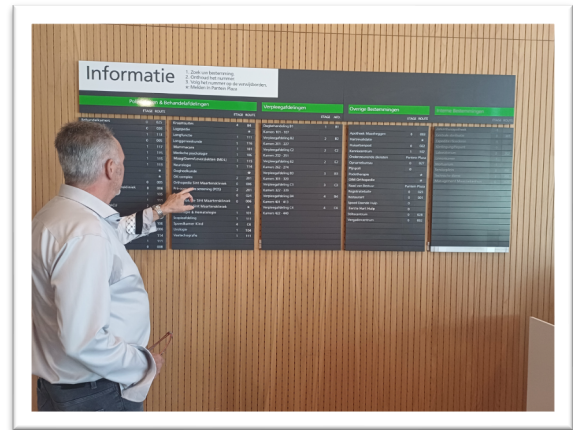

Wanda Schrijft

Rob Weijers was 45 jaar laaggeletterd

Liegen en smoesjes bedenken

In het Land van Cuijk en Maasduinen kampen 19.000 mensen tussen de 16 en 65 jaar met problemen bij lezen en schrijven. Dit heeft een ingrijpende invloed op hun dagelijks leven, bijvoorbeeld tijdens een bezoek aan het ziekenhuis. Tijdens de Week van Lezen en Schrijven, van 8 tot 15 september, besteedt BiblioPlus samen met Maasziekenhuis Pantein extra aandacht aan het verminderen en voorkomen van laaggeletterdheid in de regio.

“Ik ben mijn bril vergeten, ik lees het thuis wel, mijn pen is leeg; ik heb zelfs mijn hand eens in het verband gewikkeld om maar niet te hoeven vertellen dat ik niet kon lezen en schrijven,” vertelt Rob Weijers (64). Rob wist 45 jaar lang voor de wereld verborgen te houden dat hij laaggeletterd was. “Op school kon ik niet meekomen met de rest. Wanneer ze me weer eens uitlachten, sprong ik uit het raam en verstopte me in het bos. In mijn zelfgebouwde hut voelde ik me veilig.” Als tiener lag Rob al te piekeren in zijn bed. “Krijgt zo’n domme jongen die niet kan lezen en schrijven als ik wel werk, of een vrouw? Mijn ouders mochten het niet weten, dan kreeg ik op mijn donder. Ik ging naar de huisarts, die stuurde me naar maatschappelijk werk, maar deze konden niets voor me doen. Toen besloot ik het voor iedereen verborgen te houden. Ik durfde niet bij een voetbal- of vogelclub te gaan, zelfs voor mijn vrouw heb ik het twee jaar verborgen kunnen houden. Ik schaamde me dood.”

Verkeerde medicijnen

Zijn laaggeletterdheid zorgde voor veel praktische obstakels in Robs leven. “Altijd en overall loop je tegen de lamp als je niet kunt lezen of schrijven. Ik miste afspraken omdat ik de tijden niet goed kon lezen. Wanneer ik het ziekenhuis binnenkwam, kon ik de weg niet vinden, omdat ik de bordjes niet begreep. Ik moest het altijd vragen aan iemand met een witte jas. Daarnaast kon ik patiënteninformatie en bijsluiters niet lezen. Ik had twee soorten medicijnen: voor mijn diabetes en hart. De doosjes waren hetzelfde, en ik kon de medicijnnaam niet lezen. Per ongeluk stopte ik met de verkeerde medicatie, levensgevaarlijk natuurlijk. Ik kon ook geen traplift aanvragen voor mijn vrouw toen ze die nodig had. Niemand wist waar ik tegenaan liep.”

Dromen uitgekomen

De dagelijkse obstakels rondom zijn laaggeletterdheid en de immense stress als gevolg, zorgde ervoor dat Rob, met een duwtje in de rug van zijn vrouw, met knikkende knieën naar de huisarts ging om hulp te vragen. Hij ging naar school, het ROC, en kwam later terecht bij het Taalhuis van de bibliotheek, waar diverse cursusmogelijkheden voor laaggeletterden worden aangeboden. Stap voor stap ging Robs wereld weer open. Tegenwoordig zet hij zich in als ambassadeur, geeft lezingen en heeft zelfs contact met prinses Laurentien, die zich al jaren inzet voor de bestrijding van laaggeletterdheid. Rob: "Laaggeletterdheid beïnvloedt je leven. Iedere man of vrouw, maar vooral elk kind dat ik bewust kan maken van het feit dat hulp zoeken je leven verandert, is er één. Zonder mijn vrouw had ik het niet gered. Zij is inmiddels overleden, maar ik weet zeker dat ze nog altijd bij me is. Ik leer nu steeds meer de mooie kanten kennen van het leven en zit nu bij een vogel- en visvereniging. Ik kan nu een navigatie instellen en overal heenrijden. Bij een parkeerautomaat hoef ik niet meer te wachten op hulp. Dag en nacht leefde ik met spanning. Ik ben blij dat ik niet meer hoef te liegen en smoesjes hoef te bedenken."

Meer weten over de Week van Lezen en Schrijven of over het Taalhuis van BiblioPlus?

Ga naar <https://www.biblioplus.nl/levenlangleren/taalhuis.html>